

[Valdemar Thomsen.]

imidlertid det ærede Medlem — saadan maatte man forstaa ham —, at Partierne giver fuld Tilslutning til Regeringens udenrigspolitiske Erklæring. Det skulde glæde mig meget, om det virkelig er Tilfældet; i saa Fald er Enigheden nemlig ikke, som man siger, 90, nej, saa er den noget nær 100 pCt., og saa er dermed den største Hindring for Samarbejde ryddet til Side. Foreløbig vil jeg gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ret, og det betyder da, at samtlige Partier har godkendt 8. Juli-Erklæringen, der gaar ud paa, at en ny Tid er oprundet i Europa, der vil medføre Nyordning i politisk-økonomisk Henseende, og at det vil være Danmarks Opgave at finde sin Plads i et gensidigt aktivt Samarbejde med Tyskland.

Forinden vi hengiver os til Glæde over de 100 pCt. Enighed, vil det imidlertid være nødvendigt at faa klaret et enkelt Spørgsmaal, dette nemlig: Paa hvis Vegne taler det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, naar han herfra søger, som han sagde, at klargøre det danske Synspunkt? Det ærede Medlem sagde ikke *et*, men *det* danske Synspunkt, og af Formen hvorunder det skete, fremgik det for øvrigt klart, at det ikke drejede sig om det ærede Medlems private Mening, men at det var paa Danmarks Vegne, at han gav Svar til fremtrædende Mænd inden for tysk Økonomi, Videnskab, Presse og Politik. Dette Svar gik ud paa, at vi, saa længe Besættelsen varer, ikke kan tage besluttende Stilling til de fra tysk Side omtalte Spørgsmaal, og at Grænsen for, hvad det under Krigen er muligt for det danske Folk at yde, er naaet med, at vi fortsat opretholder en værdig, rolig og loyal Holdning.

Som man vil forstaa, er der en himmelvid Forskel paa dette Svar og Regeringens 8. Juli-Erklæring, og derfor er der al mulig Grund til at faa klaret ikke alene, hvad det danske Synspunkt gaar ud paa, men ogsaa hvem der har Ret til paa Nationens Vegne at fremsætte det. Jeg har altid været af den Opfattelse, maa jeg indrømme, at der foruden hans Majestæt Kongen kun er to Mænd, der over for Udlandet med Autoritet kan give Udtryk for det danske Synspunkt, og disse to er Statsministeren og Udenrigsministeren.

Den højtærede Statsministers Standpunkt har jeg ved tidligere Lejlighed fremhævet, og jeg vil mene, at den højtærede Udenrigsminister i en Artikel i „Berliner Börsenzeitung“, umiddelbart efter at 8. Juli-Erklæringen var afgivet, klargjorde det,

man kan kalde det danske Synspunkt. Den omhandlede Artikel af Udenrigsministeren blev nemlig i sin Tid udførlig omtalt baade i Pressen og i Radioen.

For at man nu kan sammenholde de to, om jeg saa maa sige, Klargørelser med hinanden, maa jeg bede om Lov til at citere. Den højtærede Udenrigsminister skrev bl. a., at Regeringen er indstillet paa det positive og loyale Samarbejde ved Nyskabelse af det kontinentale Europa under Tysklands Ledelse, og at der bag Regeringens Arbejde staar hele det danske Folks Vilje til at indtræde i et frugtbart og positivt Medarbejde inden for det kontinentale europæiske Storrum.

Ordret hed det derefter:

„De verdenspolitiske og verdensomstyrtende Begivenheder i de sidste Aar henviser Danmark til et saadant beredvilligt Medarbejderskab. Det udgør Forudsætningen for det danske Folks egne Fremtidsmuligheder, men tillige er de europæiske Folks Beredskab til dette Samarbejde Forudsætningen for det nye og lykkeligere Europa, som er alle europæiske Folks Drøm.“

Ingen tør sikkert bestride, at vi her staar over for to fundamentalt forskellige Opfattelser, naar det af den ene, Regeringens, fremgaar, at det er Danmarks Opgave at finde sin Plads i et gensidigt aktivt Samarbejde med Tyskland, og af den anden, det ærede Medlems, at vi maa indkapsle os, og at Grænsen for, hvad vi kan yde, er at holde os rolige og passive. Man kan, som jeg har sagt det før, være for eller imod Regeringens Tilsagn, men man kan ikke, hvis man vil fægte med aaben Pande for det, man for Alvor tror, være begge Dele paa een Gang. Man kan ikke først give Regeringen Tilslutning og derefter begynde med sin egen lille Kanon paa et for Landet livsvigtigt Omraade.

Hvis ikke det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Tale skal faa Udseende af en Slags Dobbeltspil af farligste Art, vil det være formaalstjenligt at faa fastslaaet, at han ikke talte paa Danmarks Vegne, sandsynligvis heller ikke paa sit Partis, men kun paa egne Vegne. Naar jeg siger, at det heller ikke kan være paa Partiets Vegne, begrundet jeg denne Antagelse ikke blot paa det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Forsikring — den lægger jeg ikke saa stor Vægt paa —, men mere paa den Omstændighed, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Partiorgan „Nationaltidende“ i sine Kommentarer til Talen tog Afstand paa et meget vigtigt Omraade ved bl. a.